కుక్క తోక

పూడిపెద్ది శేషుశర్మ

టెలిఫోన్ మోతకి, ''జనరల్ హాస్పిటల్'' వాచ్ చేస్తున్నదల్లా విసుక్కుంటూ, వాల్యూమ్ తగ్గించి, ఫోన్ రిసీవర్ అందుకుంది శారద.

''శారదగారూ నేనూ, రమని, బాగున్నారా? బిజీగా ఉన్నారేవిటి, మళ్లా తర్వాత కాల్ చెయ్యనా'' అని వినిపించింది అవతలగొంతు.

చచ్చేం రానాయనా! ఈవిడ ఫోన్ చేసిందంటే ఒక గంట తప్పదిక భాగోతం, అని మనసులోనే తిట్టుకుంటూ, ''అబ్బే, మరేం ఫరవాలేదండీ, కవిత ఇంకా స్కూల్ నించి రాలేదు. కరుణ, కిరణ్ తన్నుకొని, మెల్లిగా ఒక గంటక్రితం సొమ్మసిల్లి నిద్ర పోయారు. కాస్సేపు తీరికయింది కదా అని, ఇప్పుడే టి.వి. ఆన్ చేశా'' అంది శారద విసుగుని బయటకి తెలియజేయనీయ కుండా.

''అవునుమరి, మీరు ఆల్ మై చిల్డ్రెన్, జనరల్ హాస్పిటల్ మిస్ అవకుండా, రోజా చూస్తారు కదా! ఆమాట మరచిపోయేను సుమండీ, ఉట్టినే ఎలా ఉన్నారా, కనుక్కుందామని. పోనీ మీరు చూడండి. నేనుంటా'' అంది రమ.

''ఆఁ పోన్లెద్దురూ, ఆ సోపాపెరాలు, ఉత్త చెత్త. ఎప్పుడూ ఒకటే గోల. దాని మొగుడితో వీడి పెళ్లాం, వాడి పెళ్లాంతో దీని మొగుడూ ఎఫైర్స్. అంతకన్నా ఉండి చచ్చేందేవీ లేదు. ఏదో కాలక్షేపంకోసం ఆ సెట్టింగ్స్ కాష్ట్యూమ్స్ చూద్దామని టి.వి. పెడతాను. ఊఁ ఏవిటి సంగతులు? మీ ఆయన, పిల్లలు అంతా బాగున్నారా?'' అంది శారద. ఇప్పుడు మాట్లాడకపోతే సాయంత్రం భోజనాలకి హడావిడి పడుతున్న సమయంలో ఏ పనీ తోచనియ్యకుండా బోరుకొడుతుందీవిడ, అనుకుంది శారద.

''అంతా బాగానే ఉన్నాం. ఏముందీ. క్రిస్టమస్ కదా. అందరికి గిఫ్టులుకొనడం, ఒక పెద్ద తలనొప్పి అనుకోండి. అది మన పండగకాదని ఊరుకోలేం. పిల్లలిద్దరికీ కొనాలి. మా ఆయనకి కొనాలి. మా ఆయన ఆఫీసులో వాళ్లకి కొనాలి. మీరు అదృష్టవంతులు. మీ ఆయనకి ఇవేమీ అక్కరలేదు'' అంది రమ.

''ఆఁ అక్కరలేదంటే సరిపోతుందా, చిన్నపిల్లలు సరదా పడతారుకదా, వాళ్లకు కొనక తప్పదు. పోతే , ఏడాదికి ముచ్చటగా మూడుసార్లు వచ్చేవి, పుట్టిన రోజు, యానివర్సరీ, క్రిస్టమస్ - వాటికైనా ఓ శుభ్రమైనది భార్యకి కొనకపోతే ఎందుకండి? పెళ్లి చేసుకుని. నేను గనక ఊరుకుంటే ఆనందంగా ఎగ్గొట్టేస్తారు మావారు. కాని అది మన హక్కు. మనం చేజేతులా ఎందుకు వదులుకోవాలండీ'' అంది ఉక్రోషంగా శారద.

''నిజమేనండీ. ఈ మొగుళ్లకంతా వెట్టి చాకిరీ చేసి, పిల్లల్ని పెంచి, పెద్దచేసి, నానా అగచాట్లు పడతాంకదా, ఆ మాత్రం అయినా ప్రతిఫలం లేకపోతే ఎలా చెప్పండి! అయినా మీకేంలెండి. మీ ఆయన బంగారంలాంటివారు. మీరంటే వల్లమాలిన ప్రేమ. ఏది కావాలంటే అది కొనుక్కోగలిగిన స్వాతంత్ర్యం మీకుంది.'' అంది రమ ఎత్తి పొడుస్తూ.

''మీకేం తక్కువయిందండీ, మీ ఆయనకి లేదా మీరంటే ప్రేమ! మరీ అలా మాట్లాడతారేం.'' అంది శారద.

''అవునూ, మీరు సుకన్యగారితో మాట్లాడారా ఈ మధ్య'' అంది రమ మాట మారుస్తూ.

''లేదండీ, ఏం'' అంది శారద కుతూహలంగా.

''క్రిందటి వారం ఫిఫ్త్‌ప్లాజాకి షాపింగ్ వెళ్లా. అక్కడ నీమన్ మార్కస్‌లో కనిపించారు, సుకన్యగారూ, రమేష్‌గారూ; ఆయన ఆరువేలుపెట్టి మింక్ కోటు కొన్నారట ఆవిడకి. మహదానందపడిపోతూ, గొప్పగా చెప్పింది నాకు. క్రిస్టమస్ సెలవలకి వాళ్లిద్దరూ హవాయ్‌కి పోతున్నారట. హవాయ్ ట్రిప్, ఆవిడ ఆయనకి ఇచ్చే గిఫ్టట.'' గొప్ప వింతలా చెప్పింది రమ.

''సర్లెండి, వాళ్లుకొనకపోతే, ఇంకెవరు కొంటారు? ఆయన సర్జన్, ఆవిడ రేడియాలజిస్ట్. డబ్బంతా వాళ్లదే. కుబేరుడికి కూతురావిడ. ఆవిడ కాకపోతే మీరూ నేనూ కొంటామా? నేను మాత్రం సోపాపెరాలో మింక్ కోట్లు చూస్తూ గుటకలు మింగి సరిపెట్టుకోవలసిందే ఈ జన్మకి'' అంది, శారద నిట్టూరుస్తూ.

''ఆఁ మీకుమాత్రం ఏంతక్కువయిందండీ. మీ ఆయన డాక్టరేగా. మాలాంటి వాళ్లతో మిమ్మల్ని పోల్చుకుంటారే. మా ఆయన ఏదో కాలేజీ బడిపంతులు. నాదా గట్టిగా చీదితే ఊడిపోయేలాంటి ఉద్యోగం'' అంది రమ.

''మీరు అలా మాట్లాడకండి రమా. మా ఆయన పని చేసేది హెల్త్ డిపార్టుమెంట్‌లో. మాది ప్రైవేటు ప్రాక్టీసా ఏమన్నానా, లక్షలకి లక్షలు గడించడానికి. అంకుల్ శామ్ మింగగా మిగిలింది మావఁగార్కి, మాయింటికి, పిల్లల తిండికి చదువులకు బొటాబొటీగా సరిపోతుంది. నన్ను వాళ్లతో పోలుస్తారేమిటి?'' అంది చిరాగ్గా శారద.

''పోనీండి అదంతా దేనికి గాని, మీరు న్యూఇయర్స్‌డే పార్టీకి సుధాకర్ గారింటికి వెళుతున్నారా? నేను మట్టుకు తప్పేది లేదుసుమండీ, సాధారణంగా న్యూఇయర్స్‌డే పార్టీకి వెళ్లడానికి మాఆయన ఇష్టపడరు. కాని, వాళ్ల యిల్లు లేక్ మీద దేవేంద్రభవనంలా మెరిసి పోతూందని విన్నాను. చూసే అవకాశం వదులుకుంటానా! మరి మీరో '' అడిగింది రమ.

''చిన్న పిల్లలతో ఏం వెడతాం అంటారు మా ఆయన. అయినా వాళ్లమ్మాయి స్వీట్ సిక్స్‌టీన్ బర్త్‌డే కూడా చేస్తున్నారట కదా! ఆ అమ్మాయికి లెక్సస్ కొన్నారని విన్నాను. నాకు వెళ్లాలనే ఉంది. నాకూ, అలాంటి పెద్ద పార్టీలు మిస్ అవడం ఇష్టం ఉండదు. మనకున్న చీరలూ, నగలూ పెట్టుకోవడానికి అవకాశం అలాంటప్పుడే కదా! ఏమో, మా ఆయన ఏమంటారో...'' అంటూన్నదల్లా వీధి చప్పుడు కావడంతో, ''రమా, మా కవిత స్కూల్‌నుంచి వచ్చినట్టుంది, నే ఉంటానే మరి. థాంక్స్ ఫర్ కాలింగ్'' అని ఫోన్ పెట్టేసింది శారద. ఈవిడొకటి ఇక్కడి కబుర్లు అక్కడా, అక్కడి కబుర్లు ఇక్కడా చేరవేస్తూంటుంది, అనుకుంటూ, తలుపుతీసి ఏడేళ్ల కవితని లోపలికి రానిచ్చింది శారద.

శారద డాక్టరుమూర్తి భార్య. ఎలిమెంటరీ స్కూల్ టీచర్‌గా రిటైరయిన వెంకట్రావుగారి ముగ్గురు ఆడసంతానంలో ఆఖరుది. స్వతహాగా బాగా తెలివైనది. ఎం.బి.బి.ఎస్. లో సీటొస్తే హాస్టల్‌లో పెట్టి చదివించలేక, ఊళ్లో వుమెన్స్ కాలేజ్‌లో బి.ఎస్.సి. చదివించారు వెంకట్రావుగారు. తండ్రి అసమర్థతను తలచుకొని, ''తన జీవితం ఇలా అయిందే, తనే గనక డాక్టరయితే ఈదేశంలో ఈపాటికి ఎలా వెలిగిపోతూ ఉండేదాన్నో'' అనుకుని అప్పుడప్పుడు విలపిస్తూ ఉంటుంది. చిన్నతనంలో ఆర్థిక సమస్యలవల్ల ఉన్న కోరికలన్నీ అణుచుకున్న శారద అమెరికా వచ్చైనా జీవితాన్ని తనివితీరా అనుభవించాలని కలలు కంటూ ఉండేది. తండ్రికి స్తోమతులేకపోయినా మేనత్తకొడుకు డాక్టరపటం సంగీతంవచ్చిన తనంటే ఇష్టపడి పెళ్లిచేసుకోవడం మూలంగా కనీసం భర్తద్వారా అయినా అమెరికా రాగలిగింది శారద. ఉరుకులు పరుగులతో మేఘాల్లో తేలిపోతూ ''స్వర్గం అంటే అమెరికా'' అనే ఊహతో, అమెరికాలో అడుగెట్టిన శారదకు తన పరిస్థితి అవగాహన కావడానికి ఎన్నో రోజులు పట్టలేదు. డాక్టరుబావకి డిగ్రీ అయితే ఉందిగాని, జీవితంలో అర్థికంగా పైకి రావటానికి కావలసిన చొరవా, ఆసక్తీ లేవని తెలుసుకొని బాధ పడింది. తమతోనే వచ్చిన డాక్టర్లు బాగా డబ్బు సంపాదించే స్పెషల్టీలు తీసుకొని, ప్రైవేటు ప్రాక్టీసులో రెండుచేతులా డబ్బుసంపాదిస్తూంటే తనభర్తమాత్రం ఒక చిన్న జాబులో సెటిల్ అయిపోయి రాత్రి పగలు కర్ణాటక సంగీతం వింటూ తను వేరే స్వర్గంలో విహరిస్తున్నాడని తెలిసికొని, కసిగా అతన్ని తిట్టుకొనేది శారద. పోనీ తనైనా ఉద్యోగంచేసి కొంచం ఎక్కువడబ్బు సంపాదిద్దామా అనుకుంటూంటే, మొదట కవితా, నాలుగేళ్లతరవాత కవలలు - కరుణ, కిరణ్ టింగురంగా, అంటూ ప్రవేశించారు తన జీవితంలోనికి. ''ముగ్గురు పిల్లల్ని పెంచి పెద్ద చేయడం, వాళ్ల కాలేజీలో చదువుకి కావలిసే డబ్బు జాగ్రత్తగా దాచాలంటే, మీ ఈ కౌంటీ జాబ్ సరిపోదు, ఎలాగైనా ప్రాక్టీస్ మొదలు పెట్టండి మహప్రభో'' అని గోల పెట్టి విసిగి పోయింది. ''ఈ జన్మ కింతే'' అనుక్కుని, కవితకు బట్టలు మార్చుకోమని చెప్పి, సాండ్‌విచ్ చేద్దామని కిచెన్‌లోకి దూరింది శారద.

సాయంత్రం ఐదు గంటలకల్లా ఇంటికొచ్చేశాడు మూర్తి. ''ఇదిగో శారదా, వస్తూ, వస్తూ మన ఇండియా స్టోర్‌లో ఆగి కొత్తగా రిలీజయిన ఎమ్.ఎస్. సుబ్బలక్ష్మి సి.డి. పట్టుకొచ్చా. అందులో కీర్తనలన్నీ నీకిష్టమైనవే'' అంటూ ఉత్సాహంగా లోపలికి అడుగు పెట్టాడు మూర్తి.

''నాబతుక్కి ఈ సంగీతం ఒక్కటే తక్కువైంది. ప్రపంచం అంతా ట్వంటీ ఫస్ట్ సెంచరీలోకి ఉరుకులు పరుగులతో పోతూంటే, మనమూ ఉన్నాం ఎక్కడున్నావు గొంగళి అంటే వేసినచోటే ఉన్నానంటూ. మీచుట్టు పక్కల ఉన్న డాక్టర్లందరినీ చూడండి. ఐశ్వర్యంతో తులతూగుతున్నారు. పోనీ మీరేం తక్కువ చదివారా? మరీ చాదస్తం గాని ఎందుకూ. నాగోలే కాని....... చెవిటి వాడి చెవిలో శంఖం ఊదినట్టు నాపోరు నొప్పే మిగిలింది.'' అంటూ విసుగ్గా మేడమీదకి దారితీసింది శారద.

ఈరోజున ఏమయిందిప్పుడు అంటూ కూనిరాగం తీసుకుంటూ మాస్టరు బెడ్ రూమ్‌లోకి బట్టలు మార్చుకోడానికి బయలుదేరాడు మూర్తి. అతని ఆలోచనలు పరిపరివిధాల పోయాయి. తనకి సంగీతం తప్ప వేరే ప్రపంచమే లేదు. ఏమిటీ ప్రపంచం? ఏమిటీ సంసారం? మనిషికీ మనిషికీ ఉన్న సంబంధాలు ఏమాత్రం? ఎప్పుడు ఎవరికి ఏ క్షణంలో ఏమవుతుందో ఎవ్వరికీ తెలీదు. అలాంటిది ఎందుకీ మానవులు అనుక్షణం ఇలా కొట్టు మిట్టాడుతూ ఉంటారు? అనిపిస్తుంది తనకు. తనేమో చిన్నతనంనుంచీ తన బాధ్యతలన్నీ బాగా తెలిసిన వాడు. తను పైసంబంధం చేసుకుంటే తనవాళ్లను ఆదుకోటానికి ఆ అమ్మాయి ఎక్కడ అడ్డుపెడుతుందో అని, స్వయానా మేనమామ కూతురిని చేసుకున్నాడు. కొద్దిగా దుడుకు స్వభావమైనా, స్వతహాగా మంచి మనసు శారదది. తన ఆలోచనలతో ఏకీభవిస్తుందని అతని మనసు అర్థంచేసుకుంటుందని అనుకున్నాడు. ఇప్పుడైనా తన తల్లితండ్రుల సంరక్షణా భారాన్ని తను మోస్తున్నా ఎప్పుడూ ఏమీ అనదు శారద. కానీ, ఉన్నట్టుండి ఎందుకో తమ పరిస్థితి మీద విపరీతమైన కోపంతెచ్చుకుని, తనను ఒక అసమర్థునిగా తూలనాడుతూ ఉంటుంది. పోనీ శారద చెప్పినట్టు చేద్దామా అనుకుంటే, ఎందుకో తన మనస్సు ఒప్పదు. ఇంకొకళ్లకోసం తను అమ్ముడు పోవడం ససేమిరా ఇష్టంలేదు.

''ఏవిటోయ్, ఇవ్వాళ మళ్లీ కారాలు, మిరియాలు నూరుతున్నావు. ఏమయిందేమిటి? మన పాలిట నారదమహాముని ఆ రమగారేదయినా చిర్రెత్తిం చారేమిటి?'' అన్నాడు భార్యతో ఏమాత్రం తన శాంతాన్ని కోల్పోకుండా! ''ఇంకోరు చెప్పాలేమిటండీ, మనం బతికే తీరుకీ, ఆ మిగతా డాక్టర్లు బతికే విధానానికి మీకు తేడా ఏమీ కనిపించటంలేదూ?'' అంది విసుగ్గా శారద.

''చూడు శారదా, మనకా లంకంత కొంప ఉంది. ముత్యాలలాంటి ముగ్గురు బిడ్డలు. రేపటిగురించి ఆలోచించాల్సిన చింతలేదు. అయ్యో పిల్లలకి ఎలా సదుపాయాలు కూర్చాలా అన్న ఆలోచన అసలే అక్కర్లేదు. అలాంటిది ఊరివాళ్లందరితోనూ నిన్నుపోల్చుకుని నువ్వు ఎందుకు బాధపడతావు హాయిగా ఉండు అనవసరమైన ఆలోచనలు ఏవి మనసులో పెట్టుకోకుండా'' అంటూ తాను కొన్న సి డి ని ఆన్ చేశాడు మూర్తి.

''మీతో వాదన పెట్టుకోడం నా తప్పు'' అంటూ ప్రెషర్ కుక్కర్‌లో బియ్యం, పప్పు పెట్టి పేపర్లో సేల్స్ సెక్షన్ చూస్తూ కూర్చుంది శారద. దగ్గరలో కవలలిద్దరూ క్రేయాన్సుతో పిచ్చి గీతలు గీస్తున్నారు. కవిత కిచెన్‌లో హోమ్‌వర్కు చేసుకుంటోంది. ఫోన్ రింగ్ అవడంతో, రిసీవర్ అందుకుంది శారద.

''శారదగారూ, నేనండీ నీరజని. మీరూ మళ్లానాకు సాయం చెయ్యాలండీ, మా సవితకి ఒక అరగంటనుండి ఫిట్స్ చాలా వస్తున్నాయి. ఎమర్జెన్సీ రూమ్‌కి తీసుకెళ్లాలి. ఏంబులెన్స్‌ని పిలిచాం. ఈరాత్రికి మాగీతని మీ దగ్గర ఉంచుకుంటారా! ఏ అర్థరాత్రికైనా వచ్చి క్రిష్ణ మళ్లీ గీతను ఇంటికి తెచ్చేస్తారు. మీ సహాయం ఎప్పటికీ మర్చి పోమండీ! ప్రతిసారీ మిమ్మల్నే బాదర్ చేస్తూంటాం. ఏమీ అనుకోకండీ.'' ఎపాలజెటిక్‌గా అడిగింది నీరజ.

''అయ్యో పాపం, ఏమీ ఫరవాలేదండీ. మా ఆయనకి చెప్తాను. తనొచ్చి గీతను తీసుకొస్తారు. మా కవితా, గీత కలిసి పడుక్కొంటారు. కావలిస్తే రేపుదయం, మేమెవరో ఒకళ్లం స్కూల్‌కి దిగబెట్టేస్తాం'' అంది శారద.

''ఫరవాలేదండీ, ఈరాత్రికే క్రిష్ణ వచ్చి గీతని ఇంటికి తీసుకెడతారు. చాలా థాంక్స్ అండీ.'' అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది నీరజ.

క్రిష్ణ ఇంజనీర్. అతని భార్య నీరజ డాక్టర్. ఇద్దరు ఆడపిల్లలు. గీతకి ఎనిమిది సంవత్సరాలు. సవితకి ఐదు సంవత్సరాలు. పుట్టడమే బ్రెయిన్ డేమేజ్‌తో పుట్టడంతో ఆ అమ్మాయి బతుకంతా వీల్ చైర్‌లోనే. రెండుమూడు నెలలకోసారి, విపరీతంగా ఫిట్స్‌రావడం, హాస్పిటల్‌కి పోవడం, వాళ్లకు పరిపాటయిపోయింది. ఆ పిల్లని చూసుకోవడానికి, తన చదువంతా వృథాచేసుకొని, ఇంట్లోనే ఉంటుంది నీరజ. ఎక్కడలేని ఓపిక ఆమెది.

''ఇదిగో మిమ్మల్నే. పాపం నీరజ ఫోన్ చేసిందండి. వాళ్ల సవితకి మళ్లీ ఫిట్సట. ఏంబులెన్స్ వచ్చిందట. వాళ్లు హాస్పిటల్‌కి వెడుతున్నారు. గీతని కృష్ణగారు మనింట్లో దింపుతారని చెప్పింది ఆవిడ.'' అంది శారద భర్తతో.

పాపం ఆదేం ఖర్మమో ఆవిడది. అంత చక్కటి మనిషి అంత చదువుకున్నదీ ఎంతగంభీరంగా ఉంటుంది. ఎంత నిదానం. ఎంత ఓర్పు ఆవిడది. ఏ జన్మలో ఏ పాపం చేసుకుందో మరి! తనే గనక ఆమె పరిస్థితిలో ఉంటే అలా నిండుకుండలా తొణక్కుండా ఉండగలదా! అయ్యో, అనవసరంగా ఆయన్ని ఆడిపోసుకుంటూ ఉంటాను. ఇప్పుడు తనేం తక్కువయింది! ఆయన చెప్పినట్టు ముత్యాల్లాంటి బిడ్డలూ, ఏ లోటూ లేదు. ఆయనకా, ఏ వ్యసనాలూ లేవు. ఏమిటో ఈ బుద్ధి చాపల్యం అనుకుంటూ పిల్లలకు భోజనాలు పెట్టడానికి వంటింట్లోకి వెళ్లింది శారద.

* * * * * * *

న్యూ ఇయర్స్ ఈవ్ పార్టీకి డాక్టరు సుధాకర్ గారింటికి వెళ్లి తిరిగొచ్చేసరికి తెల్లవారు ఝామున రెండుగంటలయింది. రాత్రి నిద్ర సరిగ్గా లేదేమో, చికాగ్గా ఉంది. దానికి తోడు, చిన్నదానికి వళ్లు వెచ్చగా ఉండి, జ్వరం వచ్చినట్టుంది. క్రిందటి రోజు హడావిడిపోయి, ఇల్లు సర్దడానికి వీలు పడలేదు. ఇంటినిండా సామాన్లన్నీ ఎక్కడివక్కడ చిందర వందరగా ఉన్నాయి. చిన్నదానికి మందువేసి, పడుక్కోబెట్టి, ఇల్లు సర్దడం మొదలెట్టింది శారద. ఫోన్ రింగయింది.

''హలో'' అంది శారద.

''హాపీ న్యూఇయర్. నిన్న రాత్రి మేము వేగిరంగా ఇంటికి వెళ్లిపోవలసి వచ్చింది. న్యూఇయర్ విషెస్ చెప్పనేలేదు. ఇంతకీ వాళ్లిల్లు ఎలా ఉందంటారూ?'' రమ కంఠం ఫోన్‌లో ఖంగుమంది.

''రమా, మీరేమీ అనుకోకండి. నేను మళ్లా ఫోన్ చేస్తాను. మా కరుణకి జ్వరంగా ఉంది.'' అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది.

బాత్‌రూమ్ క్లీన్ చేస్తూంటే విసుగేసింది.

''వాళ్లందరికీ ఉన్నారు మెయిడ్స్. నిన్న పార్టీకి సాయంచేయడానికి నలుగురు మెయిడ్స్. మనకి ఉంది ఈ అమ్మవారు. కార్యేషు మంత్రి, శయనేషు రంభా అంటారు గాని నేను మాత్రం కిచెన్‌లో కుక్‌ని, కారులో షోఫర్‌ని, బాత్‌రూమ్‌లో మెయిడ్‌ని. దేనికయినా పెట్టి పుట్టాలి. ప్రళయం వచ్చి ప్రపంచం మునిగి పోయినా, ఈయనగారికి ఏమి చీమ కుట్టినట్టు కూడా అనిపించదు. నానోరు పడిపోవడమేకాని ఎందుకూ అనుకుని. ఫలితం సున్న. నోరుమూసుకుని నాపని నేను చేసుకున్నంత ఉత్తమం మరొకటి లేదు'' అంటూ బాత్‌రూమ్‌లోని గార్బేజ్ వీధిలోని గార్బేజ్ కేన్‌లో పడెయ్యడానికి వెళ్లింది శారద.

పక్కింటి వాళ్లబ్బాయి ఆరేళ్ల జెఫ్ వాళ్ల కుక్క తోకను పట్టుకుని ఆకతాయిగా లాగుతున్నాడు. లాగుతున్నంతసేపూ తిన్నగా ఉన్న ఆ తోక వదలగానే వంకర తిరిగి పోతూంది. శారద ఆలోచనలూ అంతే! కుక్కతోక మాదిరే!

పిల్లవాయువు

పి.వి.జి.

పిల్లవాయువొకటి మెల్లగ దరిజేరి
బుల్లిపొత్తపు పేజీల నటు నిటు తిరగేసి
తల్లి భూదేవి నలంకరించు వసంతము
పల్లవిగ పాడిన గీతమేదని ప్రశ్నించె.

పద్యములు కవితలు వర్ణనలకేగాని
వసంతముల అనుభూతు లివ్వలేని
నెమ్మదిగ నేపలికిన మాటలకు
జవాబివ్వని చిరుపవనము నుదుట
నల్లటి చిరు మేఘ మొకటి ప్రాకె
తను తెరిచిన పేజీ మారకుండ
నాకావ్యము నత్తి పట్టె తన గుండె.

(రాబర్ట్ ఫ్రాస్ట్‌కి అనుకరణ)